עכו"ם המסיח לפי תומו ועד מפי עד ומפי הכתב ובלא

דרישה וחקירה כמו שבארנו . שלא הקפידה תורה, על

העדת שני עדים ושאר משפטי העדות אלא בדבר שאין

[כ] אתה יכול לעמוד על בוריו אלא מפי העדים ובעדותן

כגון שהעידו שזה הרג את זה או הלוה את זה. אבל

צריך בילמר קברתיו פכ"ל הרא"ת ז"ל. וכתב הריב"ש דקברתיו לאו דוקא אלא כל שומעסק בטלסולו ממקום למקום כדרך המחים ולא היה נודד כנף וסוצה פה ומלפצף או שהוא לפ נחעסק אלא שמעיד שנהעסקו בו אחרים בהא סגי דהשתא ליכא למיחש למידי שכיון שנתעסקו בו הכירוהו וליכא למיחש דאמר בדדמי וכן ליכא למיחש שלא דמח לים

ברותחם או בגירם וכן במים אפשר שהחים בלבלוהו וסבר שתח שהרי החשסקו בו ולמי במוג שתח וכ"כ הר"ץ בהשובה וכחב שכו"ם זה שאחר שראה אוהו מה על שפח הים ושאל לצפה המגדל כמה יש שהגיע ליבשה וא"ל כמו ששה ימים כל כה"ג ודאי לא חשמע דאיכל למיחש דאחר בדדמי עכ"ל:

סליקו הלכות נירושין

השגת הראב"ד יכטס ישראל עגונוס . כתכ הראכ"ד ז'ל אי נמי דאיהי דייקא ומינסבא, עכ"ל: בם רבק ובכמה מקומות שאלו פעמא דעד אחד משום מלחא דעבידא לאינלויי הוא א"נ משום דאיהי דייקא ומינסבא, ונראה לו שהפעם הראשון עיקר שעליו סמכו בדברים אחרים בנת' כגון בהכרת שמות בניסין ובהלילה שאפי' מפי אשה ומפי קרוב או קסן כמו שנתבאר פ"ד מהלכות חלילה ויבום והוא משום דהוי מלחא דעבידא לאינלויי ולזה הזכיר רביע בכאן

מעם זה. וכבר כהבתי למעלה בראש הפרק דהיכא דנפקא לן דינא בין צ' פעמים אלו שאין רבינו סומך על זה כגון בעד אחד בקטסה כחכר שם, ובהשנות א"א א"ג דאיהי דייקא ומנסבא (מעני חומר שהחתרת עליה בסופה) ע"כ. ודבר בארמי דעת רבינו:

סליקו הלכות נירושין

דבר שאפשר לעמוד על בוריו שלא מפי העד הזה ואין העד יכול להשמט אם אין הדבר אמת. כגון זה שהעיד שמת פלוני לא הקפידה תורה עליו. שדבר רחוק הוא שיעיד בו העד בשקר. לפיכך הקילו חכמים בדבר זה והאמינו בו עד אחד מפי שפחה ומן הכתב ובלא דרישה וחקירה כדי שלא תשארנה *בנות ישראל עגונות:

סליקו הלכות גירושין בס"ד

משנה למלד

אשם כדרישם ות ירם דלדיני משומת מדמינן להו וה"ם לכל דיני קדושין ונחשין וכשימן רס"ד כסכ דאף לח"ד דעדי נשים בעו דרישה וחקירה היינו עדי מיתת הכעל אכל בעדי גיטין וקדושין לכ"ע לא כעי דרישה וחקירה יע"ש: לחם משנה

סקיל צם רבק וכתב שם המום' (בד"ה מחוך) נראה לר"י דליח לן למימר אק סהדי דדייקא ומינסבא וגאמן עד אחד בכך מן התורה אלא מחקנת הכמים הוא דגאמן ואין זה עקירת דבר מן החורה כיון שדומה הדבר הגון להאמין. וקשה בדברי רבים דמריש לישניה ומסיפיה משמע דהסכים לדברי ר"י שכן כתב בריש לישניה אל יקשה בעיניך שהחירו

נישניה ומסיפיה משתע ההסכים נדברי ר"י שכן כהג ברים נישנים של יקשה בעינין שהארו חכמים זכו' ובסוסיה אחר ג"ד לפיכך הקילו הכתים זכו' ובאמצע לישניה משתע איפכא החוד של החודה שכן כחב שלא הקפידה חורה וא הקשה החוד החוד החוד החודה לא החודה בעינין איך עקרו חכמים דבר מן החודה וחירן שלא הקפידה הורה זכו' כלותר לא זכ"ל ליישב לשוע דודאי מדרבון הוא לאחן אלא שהקשה הקושיא שהקשו המוס' ואל יקשה בעינין איך עקרו חכמים דבר מן החוד אלא הקפידה החודה של בדבר באינו עשוי להגלות אבל בדבר עשוי להגלות אבל בדבר עשוי להגלות אבל בדבר שווי להגלות אבל בדבר שווי להגלות אבל בדבר שווי להגלות משני חבר ווילנו משנישות ויכאנו מחודתו וכלו שכחבו המוס'. זה נ"אל ליישב דעת רבים והאל יתברך יוילנו משנישות וכלאות:

מנדל עוז

שלום תשמע כן וככמם מקומות כפלמוד: לפיכך כקילו חכמים כדבר זה והאמינו כו עד אחד מסי שפחה ומפי הכתב וכלא דרישה וחקירה כדי שלא יהו בנות ישראל ענונות: בתב הראב"ד א"נ דהיא דיקא ומנסבא משני חומר שההחרנו עליה בסופה עכ"ל: ואגי אומר אינה רואה זה סעשם מוזכר אלא בעד אחד בלבד אבל טעם עגונה שכתב ר"מ ז"ל מוזכר ככ"מ בעדום אשה ובשבוים הקילו משום עיגולא אכן על פי הסברא שניהם כאחד עובים:

הנהות מיימוניות

[כ] אתא דם' תחולץ (יכמות ל"ט) דפסיק הלכתא ואישתמודעינהו [גילוי מילתא בעלמא הוא]
ואסילו מפי קרוב ואפילו אשה, פירש רבינו אלפס שהקרוב והאשה לא אמילתא דאימורא
קא מסהרי ולא אממונא קא מסהרי אלא מילתא בעלמא הוא דמגלו דהדין ניהו גברא
פלן והא ניחי איתתא פלניתא וכו' הילכך שרי ליה לסהדא למסמך אפומייהו לאמהודי
[עילויה] דההוא גברא או עילוה דהך איתתא בין לענין אימור בין לענין ממונא ודוקא
היכא דליכא חששא דחשית אכל היכא דאיכא חששא דהשדא וכו' לא סמכינן אקרוב

ואשה והארוך בדבריו. ומלשה בירוקא בעכו"ם שמסיח לפי תומו אז נאמנין, ואין נ"ל שהרי מוכיח בפרק הגוול בתרא שאשה או קמן אין נאמנין במסיח לפי תומו אלא באחריך בדבריו. ומלשהו משמע בדוקא בעכו"ם שמסיח לפי תומו אז נאמנין, ואין נ"ל שהרי מוכיח בפרק הגוול בחריה בשבויה שהקלו בה רבונולה נפשה או בממונא כגון שהיו הבעלים מרדפים אחריהם וכן משמע פ' בהרא דכתובות ופ' כיצד מעברין ופ"ק באימורא דמברים הוא ברש פ' האשה רבה אפילו באימורא דמרית הוא לא נראה לומר שאפילו מכוונין להעיד משום עינונא אקילו בה ובשבויה וכל הדומה לה הקלו כדאיתא ברש פ' האשה רבה אפילו באימורא דאורייתא ולא חיישינן לחשד תדע שהרי כל קרוב אינו נאמן והכא נאמן ולא נימא דהשיד לשקר. ועוד יש לתת מעם דככל דבר גילוי לא משקר כראיתא בר'פ אין מכירין דמילתא דעבידא לאיגלויי לא משקרי אינשי והתם באימורא דאורייתא נפקא מינה כגון תיקון המועדים יום כפור וחמץ בפסח, ראב"ה ועיין בהלכות יבום פ"ד, ע"כ:

סליקו להו הלכות גירושין בס"ד .

חדושי מים חיים מהגאון בעל פרי חדש זצ"ל

ושוד כתכ כשם י"ל ח"ל ולפילו קדושין וגירושין לת"ד לה הוי ידים הין הוששין לה כלל ע"כ:

פרק ד הלכה א אכל המיש שאנהוהו עד שקידש בע"ל הרי זו מקודש. נראה כעין סעד לזה שהרי מנים שכופין אוחו לכנום. ומ"מ יש לפקפק כה

שאם האונם יכל מוד ההשה אף זה שלא כהונן ואפר שמחון שאין מזוי וא כללות בדין הספעה והדברים סתמים ואין לנו לדון בהם אלא אחר התחתיר לשון המאירי בקדושין הספעה והדברים סתמים ואין לנו לדון בהם אלא אחר התחתיר לשון המאירי בקדושין וניין השגם הראב"ד במה שהשינו ובמה שהמה עליו הרב לח"מ במהדורא שניה (דף ע"ד וניין הוכת וח"ל ולעיקר הקושיא י"ל דשאני ההם דאין שום אונם אלא הפליר עליו ריעים וכלן אי אחרין דלא בעיק רולה אני משום דאנב אומם דדווי גמר וחקני יע"ש חודף ואדרבה כל שכן הא דאי גבר וחקני יע"ש חודף ואדרבה כל שכן הא דאי גבי ההם אילא אומם דווי "ל איכא אומם דחוי ואדרבה כל שכן הא דאי גבי לא התחוד שתכר המוכר ברלננו הגמור והפוב אף שיהים ע"י הפלדת ריעים ואמ"ל בן מולדן המאר המים במ"ש במאן דבחלות הובין שינו מלידן להלפר"ד שיאחר רולה אני. באושן שלא זדף סמ"מ במ"ש בכאן דבחלוים חבין שינו מוליד היים דמי חתםן קרים איה והאמר רב הנוא שליוה והכין דיניה ובינא כלומר ואם איה לדב מול לכר שול לפרושי דמתםן מיהא הוי או נמי הכי פריך דאם איהל הוא לרב הולא למנוש דחתםן היו הי"ל לרב הולא למרושי דחתםן מיהא הוי בליש לחתם ביו הוא להוא למנוש דחתם באור הוא למנוש דחתם באור הוא למנוש דחתם ביו הוא להוא למנוש דחתם ביו הוא להוא למנוש דחתם בהוא להוא למנוש דוביתה הוא להוא למנוש וההיא דרב הוא דרם הוא להוא ללא אחר רולה אני והלבן הוי חתםן וההיא דרב הוא הלה ללא מהכר חולה מי ובוה נחלק ב"ש מהליו מכול בא של הוא להוא להוא מהלכום גזולה ע"ש . ואף שזה דחוק קאח מ"מ הוא יותר נכון מדברי בב"א בח"מ במ"א מהלכום גזולה ע"ש . ואף שזה דחוק קאח מ"מ הוא יותר נכון מדברי בב"א בח"מ במ"א מהלכום גזולה ע"ש . ואף שזה דחוק קאח מ"מ הוא לחריו :

הלכה ש לפיכך אם כא פקח וקדש אשה הרש הפקחם הרי זה מקודשת לשני ונוהן גם והיא מוחרם. עיין בפי"א מהלכום גירושין דין ו':

הלכה יא טומסום ואנדרוגיעם. כתב הראב"ד ז"ל ולמה הם נריכים גם מספק. ולא

הלכות אישות

פרק א הלכה א קודם מתן תורה. עיון מחי דאסיק המ"מ דכל הדברים שנלתר בהם כל בהברים שנלתר בהם כדין תורה וניין בס"ה עשין רי"ג:

חלבה ד קודם מחן חורה. עיין פפ"ב מהלכוח ועדה בחולה כחב מרן כ"מ סיוע לדברי רביט מדאמר ר"א פטי הבא על הפטיה שלא לשם אישוח עשאה זונה נים בפרק הבא על יבמחו דף ם"א ע"ב דר"ע ס"ל זונה זו מוסקרת וע"ל פי"ח

וסי. פיין בפרק הגם על יבתחו דף סיית ע"ב דר"ע ס"ל זולה זו מוסקרה ועיל מהלכות איסורי ביאה דין ב' ועיין בסוקה דף מהלכות איסורי ביאה דין ב' ועיין בס"ה שורש חמישי ולהוין שנ"ה ע"ש ועיין בסוקה דף מ"ג ע"ב:

פרק ב הלכה ג וכשתביא שחי שערות אפילו כשנת כ' חהיה נערה וט'. דע שמי"ב שנים עד השלום התש ושלשים שנה כל זמן שתביא שמי שערות תהיה נערה ששה חדשים ואח"כ תקרא בוגרת וכ"כ הרב להדיא בשירוש המשנה

בפרק אלו נערות יע"ש : הלכה ד ואם לא נראו כה וכו' . כתב ה"ה ואע"ש שיש באיש חילוק כת"ש בפרק זה

הלכה ד ואם לא נראו בם וכו'. כחב ה"ה ואע"ש שיש באיש חילוק כת"ש בפרק זה סובר רביט דבאילונים בעיק כולהו וכ"כ החוססות בש"ק דקדושין דף ד' ע"א ד"ה דלא וכו' ע"ש:

הלכה מ הכת שילדם. כתב ה"ה ומ"ש רבינו אחר י"ב שהוא סבור שא"א לילד קודם לכן וגורם בפ"ק דיכחות לשולם שתא תתעבר ותתוק. וק"ל לגירסת רבינו סנות דאלו מוכות דלא תשרת בי הודם צנות והכי אימא מי ברושלמי ריש פ"ב

סוגים דחלו וערות דלם משכח כן קודם בגרות והכי איתה נמי בירושלמי ריש פ"ב דסומה ע"ש: עוד כתב ה"ה בסיום הלשון וחינה יכולה למחן ושכן נרחה מהסוגים דפרק טשחין על המטמה. ועיין בנדרים דף ל"ה ע"ב ובהר"ן לשם: עוד כתב רביע בנים הרי הם כסימנין. איהם בר"ם בן סורר ומורה דקשן אינו מוליד:

ברס בלי כם כם מחקם מהקדשת: כחב ה"ם דחם לה חמר לי כחבו הרמב"ן והרשב"ם בחינה מקודשת והוכיתו כן משום דידים שחיון מוכיחות

לם הויין ידים . וכחב הרשב"ח בהידושיו מיהו חיכה למימר דהוששין לה ולריכה גם .